

UZASADNIENIE

Cel projektowanej regulacji

Do podjęcia prac nad zmianą regulacji zawartych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1876, z późn. zm., dalej: „u.p.s.”) odnoszących się do kwestii ponoszenia odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej (dalej: „DPS”) skłania wyrażana w wielu środowiskach społeczna potrzeba zagwarantowania większej ochrony członkom rodzin pensjonariuszy tych instytucji. Celem projektowanej regulacji jest usunięcie niesprawiedliwości, jakiej doświadczają pozbawione ochrony prawnej osoby, które decyzją administracyjną są obciążane kosztami pobytu wstępnego w domu pomocy społecznej, gdy ten nie wywiązywał się względem nich z obowiązków rodzicielskich.

Ustawa o pomocy społecznej w zakresie ponoszenia opłaty za pobyt w DPS pomija kwestię braku więzi społecznych pomiędzy osobą obowiązana do ponoszenia opłaty a pensjonariuszem DPS, będącego często rezultatem decyzji pensjonariusza o zmianie sposobu życia i zerwaniu kontaktu z rodziną. Obowiązująca regulacja abstrahuje tym samym od tego, że za autonomiczne decyzje rodzica, stojące niejednokrotnie w sprzeczności z dobrem dziecka lub innego członka rodziny osoby te po latach ponoszą dotkliwe konsekwencje finansowe, co stanowi naruszenie zasady sprawiedliwości społecznej gwarantowanej przez Konstytucję RP. Taki stan rzeczy jawi się jako obowiązywanie zbójckiego prawa krwi, na podstawie którego państwo w drodze decyzji administracyjnej nakłada obowiązek zapłaty za pobyt mieszkańca w DPS.

Zgodnie z u.p.s. obowiązek ponoszenia opłaty za pobyt pensjonariusza w DPS powstaje z samego faktu pokrewieństwa oraz przekroczenia przez osobę obowiązana wysokości 300% kryterium dochodowego. To wystarczy, żeby nieświadomy często sytuacji życiowej pensjonariusza DPS (z racji braku kontaktu) członek rodziny musiał przez kilkadziesiąt lat opłacać jego pobyt w DPS.

Aktualny stan prawny

Kwestię ponoszenia opłat za pobyt w DPS regulują przede wszystkim przepisy art. 61 u.p.s. Zgodnie z ust. 1 tego artykułu obowiązani do wnoszenia opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej są w kolejności:

- 1) mieszkaniec domu, a w przypadku osób małoletnich przedstawiciel ustawowy z dochodów dziecka,
- 2) małżonek, zstępni przed wstępnymi,
- 3) gmina, z której osoba została skierowana do domu pomocy społecznej

– przy czym osoby i gmina określone w pkt 2 i 3 nie mają obowiązku wnoszenia opłat, jeżeli mieszkaniec domu ponosi pełną odpłatność.

Z kolei zgodnie z art. 61 ust. 2 u.p.s. opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej wnoszą:

- 1) mieszkaniec domu, nie więcej jednak niż 70% swojego dochodu, a w przypadku osób małoletnich przedstawiciel ustawowy z dochodów dziecka, nie więcej niż 70% tego dochodu;
- 2) małżonek, zstępni przed wstępnymi – zgodnie z umową zawartą w trybie art. 103 ust. 2:
 - a) w przypadku osoby samotnie gospodarującej, jeżeli dochód jest wyższy niż 300% kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej, jednak kwota dochodu pozostająca po wniesieniu opłaty nie może być niższa niż 300% tego kryterium,
 - b) w przypadku osoby w rodzinie, jeżeli posiadany dochód na osobę jest wyższy niż 300% kryterium dochodowego na osobę w rodzinie, z tym że kwota dochodu pozostająca po wniesieniu opłaty nie może być niższa niż 300% kryterium dochodowego na osobę w rodzinie;
- 3) gmina, z której osoba została skierowana do domu pomocy społecznej – w wysokości różnicy między średnim kosztem utrzymania w domu pomocy społecznej, a opłatami wnoszonymi przez osoby, o których mowa w pkt 1 i 2.

Opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej mogą wносить również osoby niewymienione w art. 61 ust. 2 (art. 61 ust. 2a u.p.s.).

Jednocześnie przepis art. 64a u.p.s. wskazuje, że osobę obowiązaną do wnoszenia opłaty za pobyt mieszkańca domu w domu pomocy społecznej zwalnia się całkowicie z tej opłaty, na jej wniosek, pod warunkiem, że przedstawi prawomocne orzeczenie sądu o pozbawieniu rodzica władzy rodzicielskiej nad tą osobą i oświadczy, że władza rodzicielska nie została przywrócona albo prawomocne orzeczenie sądu o skazaniu za umyślne przestępstwo popełnione z użyciem przemocy na szkodę osoby obowiązanej do wnoszenia opłaty, jej małoletniego rodzeństwa lub jej rodzica. Zwolnienia te obejmują zstępnych osoby zwolnionej z opłaty za pobyt mieszkańca domu w domu pomocy społecznej.

Artykuł 64a został dodany do u.p.s. w wyniku jej nowelizacji z 2015 r. W uzasadnieniu ustawy nowelizującej wskazano, że „wprowadzenie nowej regulacji w art. 64a ma na celu przeciwdziałanie poczuciu niesprawiedliwości w stosunku do dzieci zobowiązanych do ponoszenia odpłatności za pobyt rodzica w domu pomocy społecznej, wobec którego zostało wydane orzeczenie o pozbawieniu władzy rodzicielskiej. Proponowany przepis pozwolić miał zatem dzieciom, w stosunku do których rodzice przez całe życie postępowali w sposób naganny, lekceważąc swoje obowiązki, a przez to dzieci te musiały przebywać w rodzinach zastępczych, bądź w placówkach opiekuńczo-wychowawczych, nie ponosić kosztów utrzymania rodziców w domu pomocy społecznej”. Jak podkreśla I. Sierpowska w Komentarzu do art.64a ustawy o pomocy społecznej idea takiej regulacji jest słuszna, niemniej dotyczy ona wyłącznie osób, których rodzice zostali pozbawieni władzy rodzicielskiej. Poza jej zakresem pozostają zatem osoby, które w dzieciństwie zostały faktycznie przez rodziców porzucone, przebywały w rodzinnej lub instytucjonalnej pieczy zastępczej, ale ich rodziców nie pozbawiono władzy rodzicielskiej. Ponadto zwolnienie nie miało zastosowania względem osób, których rodzice zostali pozbawieni władzy nad nimi, ale władzę tę przywrócono. Drugą grupą uprawnionych do korzystania z obligatoryjnego zwolnienia, wprowadzoną do ustawy nowelizacją z 2019 r., są osoby, które mają prawomocne orzeczenie sądu o skazaniu ich rodzica za umyślne przestępstwo popełnione z użyciem przemocy na szkodę osoby zobowiązanej do ponoszenia opłaty,

jej małoletniego rodzeństwa lub jej rodzica. Zwolnienia te obejmują również zstępnych osoby zwolnionej z opłaty. Warunkiem zastosowania zwolnienia, o którym mowa w przedmiotowym przepisie, jest złożenie wniosku oraz prawomocnego orzeczenia sądu, a gdy dotyczy ono pozbawienia władzy rodzicielskiej również oświadczenia, że władza ta nie została przywrócona. Tryb orzekania w powyższej sprawie jest podobny jak przy zwolnieniu z opłat uregulowanym w poprzednim artykule, z tym że organ podejmuje tu decyzję związaną, a nie uznaniową. O ile na podstawie art. 64 u.p.s. możliwe jest zwolnienie z opłat, o tyle spełnienie przesłanek określonych w art. 64a u.p.s. nakłada na organ obowiązek zastosowania zwolnienia. Różnicą pomiędzy obydwojema regulacjami jest również to, że w przypadku bezpowrotnego pozbawienia rodzica władzy rodzicielskiej lub sądowego stwierdzenia stosowania przez niego przemocy wobec bliskich zstępny podlega całkowitemu zwolnieniu z opłaty za jego pobyt w domu pomocy społecznej. W przedmiotowym komentarzu podkreślono, że zakres normowania komentowanego artykułu nie pozostaje w bezpośredniej relacji z obowiązkiem alimentacyjnym określonym w Kodeksie rodzinnym i opiekuńczym.

Przedmiot projektowanej regulacji był analizowany przez Rzecznika Praw Obywatelskich, który wielokrotnie postulował wprowadzenie zmian do ustawy o pomocy społecznej w tym zakresie, proponując obligatoryjne zwolnienie przez organ administracji osób wymienionych w zamkniętym katalogu art. 61 ust. 1 ww. ustawy z wnoszenia opłat za pobyt rodzica bądź innego krewnego w domu pomocy społecznej w przypadku, gdy uprawniony zachowywał się sprzecznie z zasadami współżycia społecznego w stosunku do niego, np. rodzic porzucił dziecko, nie interesował się jego losem, stosował przemoc czy nie przyczyniał się do jego utrzymywania i wychowywania. Rzecznik Praw Obywatelskich w kierowanych do Ministra Pracy i Polityki Społecznej pismach z dnia 24 maja 2013 r. (sygn. RPO-725428-III/13/JA), z dnia 5 lutego 2014 r. (sygn. III.7065.58.2014.LN) oraz z dnia 23 lutego 2018 r. (sygn. III.7065.71.2017.JA) sygnalizował potrzebę podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej doprowadzić do złagodzenia zasad finansowania przez małżonka, zstępnych i wstępnych kosztów pobytu członka rodziny w DPS. W piśmie z 24 maja 2013 r. RPO wskazał, że ustalanie odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej odbywa się w oparciu o przepisy ustawy o pomocy społecznej, których kształt nie pozostawia

organowi żadnego luzu decyzyjnego w ramach którego mógłby, uwzględniając wyjątkowe okoliczności, odstąpić od ustalenia opłaty. Wynikające z przepisów ustawy zobowiązanie krewnych do ponoszenia opłat za pobyt członka rodziny w domu pomocy społecznej oparte jedynie na faktycznych więzach pokrewieństwa w oderwaniu od zasad współżycia społecznego może budzić uzasadnione rozgoryczenie. Podnoszone przez skarżących w toku postępowania o ustalenie odpłatności kwestie dotyczące stosunków rodzinnych – w tym okoliczność pozbawienia władzy rodzicielskiej, pasożytniczy tryb życia, opuszczenie rodziny, brak zainteresowania losem dzieci, przemoc wobec bliskich ze strony pensjonariusza domu pomocy społecznej w myśl przepisów u.p.s. nie mogą być w ogóle rozważane, a jedynym istotnym faktem jest umieszczenie osoby w domu pomocy społecznej. W opinii Rzecznika istnieje potrzeba rozważenia możliwości wprowadzenia do u.p.s. wyraźnej regulacji prawnej umożliwiającej organowi odstąpienie od obciążania odpłatnością za pobyt w domu pomocy społecznej w sytuacji, gdy zobowiązanie byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Podobne rozwiązanie zostało uregulowane w Kodeksie rodzinnym i opiekuńczym, który stanowi, iż zobowiązany może uchylić się od wykonania obowiązku alimentacyjnego względem uprawnionego, jeżeli żądanie alimentów jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego – art. 144¹ Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. RPO w piśmie z dnia 5 lutego 2014 r. wskazał z kolei, że obowiązująca regulacja nie pozwala małżonkowi oraz krewnym na uchylenie się od obowiązku ponoszenia opłaty w sytuacji, kiedy jego nałożenie nie zasługuje na uwzględnienie ze względu na szczególne okoliczności (na przykład zobowiązanie do wnoszenia opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej dotyczy osoby, która opuściła dawno rodzinę, nie realizowała obowiązku alimentacyjnego itp.). W regulacji zasad ponoszenia kosztów pobytu osoby w domu pomocy społecznej brakuje określenia, że małżonek, zstępni przed wstępnymi mają obowiązek ponoszenia opłaty wówczas, gdy zgodnie z przepisami Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego obciąża takie osoby obowiązek alimentacyjny. RPO postulował zatem wprowadzenie regulacji pozwalającej na uwzględnienie treści art. 144¹ k.r.o., zgodnie z którym zobowiązany może uchylić się od wykonania obowiązku alimentacyjnego względem uprawnionego, jeżeli żądanie alimentów jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Przepis ten chroni uzasadniony interes zobowiązanego i środki

jego utrzymania przed żądaniem niezaskładającym na ochronę. W przekonaniu RPO podobna ochrona powinna mieć miejsce przy regulacji zasad ponoszenia przez małżonka i krewnych kosztów pobytu członka rodziny w domu pomocy społecznej. RPO wskazywał wielokrotnie, że poza projektowaną regulacją znajdują się nadal (mimo nowelizacji u.p.s.) sytuacje, w których ponoszenie przez bliskich członków rodziny opłaty za pobyt krewnego w domu pomocy społecznej pozostaje w kolizji z zasadami współżycia społecznego, np. pomimo naganego postępowania rodzica, z przyczyn niezawinionych przez dziecko, nie zostało wydane orzeczenie o pozbawieniu rodzica władzy rodzicielskiej. W ocenie RPO dorosłe dzieci rodziców, którzy względem nich w sposób rażący zaniedbywali obowiązki rodzicielskie lub byli sprawcami przemocy wobec dzieci, zasługują na ochronę państwa i powinni zostać objęci obligatoryjnym zwolnieniem z opłat bez względu na ich sytuację materialną.

Minister Pracy i Polityki Społecznej w piśmie z dnia 16 marca 2018 r. (sygn. DPS.I.071.3.2018.AP) oraz 13 grudnia 2018 r. (sygn. DPS.I.071.7.2018.AP) nie przychylił się do uwag RPO wskazując, że w sytuacji nieponoszenia opłat za pobyt rodzica w domu pomocy społecznej przez pełnoletnie dzieci, obowiązek finansowania kosztów stąd wynikłych przechodzi na gminę. Następstwem zmiany przepisów w tym zakresie byłoby nałożenie dodatkowych wydatków na tę jednostkę samorządu terytorialnego, czyli w praktyce na wszystkich jej mieszkańców.

Omawiany problem był również przedmiotem analiz Rzecznika Praw Dziecka, który w piśmie z dnia 12 grudnia 2017 r. kierowanym do Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (sygn. ZSS.422.14.2017.AT) odnoszącym się do projektowanych wówczas zmian w u.p.s. (ustawa z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, Dz. U. poz. 1690) wskazał m.in., że projekt budzi zastrzeżenia, gdyż katalog przypadków nie wyczerpuje wszystkich sytuacji, w których ponoszenie przez bliższych i dalszych zstępnych opłaty za pobyt wstępnego – osoby wymagającej całodobowej opieki, stoi w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Dotyczy to w szczególności sytuacji, gdy zobowiązanie do ponoszenia kosztów utrzymania mieszkańca domu pomocy społecznej dotyczy osób, względem których dotychczasowe postępowanie wstępnego było naganne, nie tylko moralnie, a pomimo tego – z różnych przyczyn, niezawinionych

przez dziecko – zstępnego, nie zostało wydane orzeczenie w przedmiocie pozbawienia władzy rodzicielskiej. Projektowana regulacja nie realizuje więc w pełni zasady słuszności i szeroko rozumianej sprawiedliwości społecznej. W sytuacji, gdy wstępny nie wykonywał ustawowego lub wynikającego z orzeczenia sądu obowiązku alimentacyjnego wobec bliższego zstępnego lub w inny sposób rażąco naruszał wobec niego zasady prawa rodzinnego albo popełnił przestępstwo na szkodę dziecka, wobec którego sprawował władzę rodzicielską – nie może oczekiwać, że w każdych okolicznościach zstępny będzie bezwzględnie zobowiązany do spełniania świadczeń związanych z zapewnieniem utrzymania i opieki wobec wstępnego. Dotyczy to obowiązków ustawowych ciążyących na zstępnym zobowiązanych zarówno w bliższej, jak i dalszej kolejności wobec wstępnym. W ocenie Rzecznika Praw Dziecka prawo powinno chronić dorosłe dzieci rodziców, w przypadkach braku wykonywania przez nich obowiązków rodzicielskich, uchylania się od świadczeń alimentacyjnych, nadużywania władzy rodzicielskiej, czy popełniania na szkodę małoletnich dzieci przestępstw. W opinii Rzecznika Praw Dziecka zwolnieniu z opłat za dom pomocy społecznej obligatoryjnie powinni podlegać zstępni, wobec których osoba kierowana do domu pomocy społecznej lub w nim przebywająca stosowała przemoc, co udokumentowane zostało prawomocnym wyrokiem skazującym za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy, określone w Kodeksie karnym. Zstępni w bliższej i dalszej kolejności w takich sytuacjach, niezależnie od ich statusu majątkowego, powinni mieć możliwość uchylenia się od obowiązków pokrywania kosztów pobytu wstępnego w domu pomocy społecznej. RPD wskazał, że w praktyce zdarzają się przypadki, że po świadczenia alimentacyjne zgłaszają się do dzieci rodzice, którzy całe życie nie interesowali się swoim dzieckiem i nie dokładali jakichkolwiek starań do jego wychowania, utrzymania, nie wywiązywali się z odpowiedzialności rodzicielskiej. W obecnym stanie prawnym w takich przypadkach dziecko i jego zstępni, a także inne uprawnione do alimentacji osoby mają możliwość powołania się na przepisy ogólne dotyczące wykonywania prawa podmiotowego. Tego typu roszczenie rodzica o świadczenia alimentacyjne, w skonkretyzowanej sytuacji, może stanowić nadużycie przysługującego mu uprawnienia. Zgodnie z art. 144¹ k.r.o. zobowiązany może uchylić się od wykonania obowiązku alimentacyjnego względem uprawnionego, jeżeli żądanie

alimentów jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Przepis chroni więc zobowiązanego przed wykonywaniem obowiązku alimentacyjnego względem uprawnionego w określonej w Kodeksie sytuacji. Ochrony takiej pozbawiony jest zaś zstępny zarówno w bliższej, jak i dalszej kolejności, który decyzją administracyjną jest obciążony kosztami pobytu wstępnego w domu pomocy społecznej, gdy wstępny rażąco naruszał zasady prawa rodzinnego lub uchylał się od wykonywania obowiązków wynikających z odpowiedzialności rodzica wobec dziecka.

Na problem stanowiący przedmiot projektowanej regulacji zwrócili uwagę sami pracownicy DPS. Polska Federacja Związkowa Pracowników Socjalnych i Pomocy Społecznej w piśmie z dnia 28 kwietnia 2017 r. kierowanym do Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej poparła ww. wniosek Rzecznika Praw Dziecka i zwróciła się o podjęcie działań legislacyjnych zmierzających do rozszerzenia katalogu osób, wobec których możliwe będzie zastosowanie instytucji zwolnienia z odpłatności za pobyt rodzica w domu pomocy społecznej, a określonej w art. 64a u.p.s. Podzielając argumenty prawne przedstawione przez Rzecznika, podmiot ten zwrócił uwagę na zaporowe warunki, jakie muszą wypełnić dorośle dzieci — ofiary wcześniejszych nadużyć ze strony rodziców – by nie być zobowiązani do pokrywania kosztów związanych z pobytami tych rodziców w domu pomocy społecznej. Biorąc pod uwagę obserwowaną praktykę, jak również typowe mechanizmy towarzyszące rodzicielskim nadużyciom – Polska Federacja Związkowa Pracowników Socjalnych i Pomocy Społecznej wskazała, że trudno oczekiwać, by w okresie zmagania się z najtrudniejszą fazą braku opieki i dbałości o potrzeby dziecka były one same w stanie lub ich drugi opiekun zwykle sam uwikłany w problem przemocy lub uzależnienia partnera zadbać jeszcze o doprowadzenie do prawomocnego orzeczenia o pozbawieniu władzy rodzicielskiej. Zwykle bowiem opiekunowie ci słusznie zaangażowani są przede wszystkim w niwelowanie deficytów i ograniczeń w zaspokajaniu potrzeb rozwojowych swoich dzieci, a należy również zauważyć, iż niejednokrotnie zdarza się, że drugi z rodziców nie żyje, co w praktyce eliminuje możliwość pozbawienia władzy rodzicielskiej jedyne go opiekuna dopuszczającego się nadużyć. Pracownicy socjalni podkreślili, że wykonując obowiązki związane z niesieniem pomocy jako profesjonaliści, chcący wspomóc ww. dzieci w ich trudnej sytuacji zarówno w okresie

niepełnoletności, jak i dorosłym życiu – zauważają, że zastosowanie instytucji zwolnienia z odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej w obecnym kształcie napotyka na poważne trudności i ograniczenia. Samo bowiem pozbawienie władzy rodzicielskiej obwarowane jest szeregiem istotnych przesłanek i używane jest w praktyce sądowej w sposób ostrożny i zdecydowanie ostateczny, zwykle w sytuacjach skrajnego i bezpośredniego narażenia zdrowia i życia tychże dzieci. Z kolei opiekunowie dopuszczający się równie drastycznych form nadużyć i braku opieki nad małoletnimi, w tym związanych z niezaspokajaniem ich potrzeb rozwojowych - spotykają się ze zdecydowanie słabszą reakcją sądową. W przyszłości uniemożliwia to skuteczne uniknięcie przez dorosłe już dzieci takich opiekunów partycypowania w kosztach finansowania ich pobytu w DPS. Co więcej ww. dzieci, które swoją ciężką pracą i wyrzeczeniami doprowadziły do sytuacji samodzielności finansowej własnych rodzin, dbałości o stan zdrowia i bezpieczeństwo materialne nie mogą nawet liczyć na fakultatywne zastosowanie instytucji ulgi określonej w art. 64 u.p.s., bowiem samorządy wywierają nieformalną presję, by w sposób zdecydowany ograniczać koszty własne związane z finansowaniem pobytów mieszkańców w domach pomocy społecznej. Tym samym Polska Federacja Związkowa Pracowników Socjalnych i Pomocy Społecznej za zasadne uznała wprowadzenie niezbędnych zmian legislacyjnych w tym zakresie, przychylając się jednocześnie do wniosku Rzecznika Praw Dziecka, by instytucja zwolnienia z odpłatności objęła również przypadki postępowań rodziców określone mianem sprzecznych z zasadami współżycia społecznego, które to pojęcie na gruncie prawa posiada swoje precyzyjne odniesienie i interpretacje.

W odpowiedzi na ww. wystąpienie Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, w związku z przedstawioną w nim propozycją wprowadzenia zwolnienia z opłaty za pobyt w DPS w przypadku, gdy uprawniony zachowywał się sprzecznie z zasadami współżycia społecznego, wskazał m. in., że klauzula zasad współżycia społecznego, jako zwrot niedookreślony, nie powinna być używana w przepisach statuujących obowiązek określonego działania lub zaniechania. Jako instytucja prawa materialnego (art. 5 Kodeksu cywilnego) służy łagodzeniu rygoryzmu prawniczego i nie ma stałej treści.

Również osoby prywatne wносиły do Sejmu RP petycje w sprawie zmian art. 61,

64 i 64a u.p.s. dotyczących kwestii odpłatności za pobyt pensjonariusza w DPS, które stanowiły przedmiot opiniowania Biura Analiz Sejmowych.

Niewątpliwym problemem w zakresie interpretacji omawianych przepisów u.p.s. jest to, że linia orzecznicza sądów administracyjnych nie jest spójna. Jako, że od decyzji w przedmiocie odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej służy stronie odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego, a następnie skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego jest to kwestia niezmiernie istotna. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 sierpnia 2020 r. (I OSK 694/20) wskazano, że jedną z zasad wyrażonych w tej ustawie jest zasada finansowania pomocy społecznej ze środków publicznych. Państwo i samorzady terytorialne nie tylko mają obowiązek wykonywania zadań pomocy społecznej, ale muszą również ponosić związane z tym obciążenia finansowe. Jest to jedna z podstawowych cech odróżniających pomoc społeczną od ubezpieczeń społecznych, które w znacznej części finansowane są ze składek. Uzupełnieniem powyższej zasady jest jednak zasada odpłatności, określająca udział beneficjentów w pokrywaniu kosztów świadczeń pomocy społecznej (I. Sierpowska, *Pomoc społeczna. Komentarz*, wyd. IV, WKP 2017). Zauważa się tutaj, że obowiązki rodzinne wyprzedzają powinności państwa. Jeżeli zatem istnieją osoby, które zgodnie z obowiązkiem alimentacji mogą dostarczyć osobie potrzebującej niezbędnych środków utrzymania, to ich powinności wyprzedzają świadczenia z pomocy społecznej (Sierpowska I., *Pomoc społeczna jako administracja świadcząca. Studium administracyjnoprawne*. WKP 2012). Ponadto wskazano, że w doktrynie podkreśla się, że ponieważ uiszczanie opłat na dom pomocy społecznej stanowi dla osoby zobowiązanej obciążenie finansowe, głównym powodem zastosowania zwolnienia powinna być sytuacja materialna zobowiązanego. Zwolnienie nie powinno nastąpić, jeżeli pomimo zaistnienia wskazanych okoliczności osoba jest w stanie płacić za pobyt w placówce (np. utrzymuje się z jednego, ale wysokiego wynagrodzenia). Stosowanie odmiennych zasad godzi w idee i cele pomocy społecznej. Niezasadne zwolnienie jest sprzeczne z zasadą pomocniczości, przerzuca bowiem na jednostki samorządu terytorialnego i obywateli koszty utrzymania osób, które są samowystarczalne pod względem finansowym lub mogą być utrzymywane przez swoich krewnych. (...) Należy pamiętać, że ustawodawca nie uzależnił obowiązku

ponoszenia opłat przez krewnych (wstępnych i zstępnych) od okoliczności subiektywnych, takich jak wzajemne stosunki w rodzinie. Dlatego stosowanie zwolnień odwołujących się do tych relacji wymaga dużej rozwagi i ostrożności. (I. Sierpowska, Pomoc społeczna. Komentarz. wyd. IV, WKP 2017). Tożsamy pogląd wyraził NSA w wyroku z dnia 16 grudnia 2020 r., I OSK 1643/20 dodatkowo wskazując, że przepis art. 64 ust. 1 u.p.s. przewiduje koncesję od obowiązku ponoszenia opłat za pobyt w DPS przez małżonka, wstępnych i zstępnych, jednak skorzystanie z takiego zwolnienia jest dopuszczalne jedynie, gdy „występują uzasadnione okoliczności”. Ustawodawca w powołanym przepisie posłużył się tzw. klauzulą generalną, a więc odesłaniem do kwantyfikatora pozaprawnego – okoliczności dotyczących osoby wnioskującej o zwolnienie, które podlegają wartościowaniu w kontekście uzasadnienia rezygnacji przez państwo (jednostkę samorządu terytorialnego) z domagania się zwrotu wydatków poniesionych na udzielone świadczenie (pobyt w DPS). Decyzja w przedmiocie zwolnienia z obowiązku ponoszenia opłaty z pobyt w DPS, ma charakter uznaniowy, co oznacza, że organ pomimo ustalenia okoliczności - in casu - z art. 64 ust. 1 pkt 2 u.p.s. może przedmiotowego zwolnienia odmówić. Przy ocenie legalności takiej decyzji sąd weryfikuje jedynie, czy organ właściwie ustalił i rozważył stan faktyczny, czy wydane rozstrzygnięcie mieści się w granicach uznania administracyjnego – wyraża jeden z wariantów przewidzianych w dyspozycji normy uznaniowej – i czy należycie sparametryzowano interes społeczny z interesem indywidualnym – art. 7 k.p.a. W efekcie, wydanie decyzji uwzględniającej wniosek o zwolnienie z opłaty za pobyt w DPS powinno mieć charakter zupełnie wyjątkowy, wyłącznie w takim skonfigurowaniu, w którym sytuacja zdrowotna, rodzinna, życiowa i losowa wnioskującego reprezentuje taki ładunek aksjologiczny, który przełamuje fiskalizm państwa. Powyższy pogląd przedstawił również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 25 lutego 2020 r. (II SA/Rz 23/20).

W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, II SA/Łd 467/14 z dnia 26 sierpnia 2014 r. wskazano natomiast, że „(...) przepis art. 61 ust. 2 pkt 2 u.p.s. nakładając na małżonka, zstępnych i wstępnych obowiązek ponoszenia kosztów pobytu w DPS za osobę tam umieszczoną, z jednej strony stanowi ustawową podstawę odpowiedzialności finansowej tych osób za świadczenia, których nie są podmiotami

i które nie są na ich rzecz wykonywane (nie są ich beneficjentami), z drugiej zaś strony przepis art. 61 u.p.s. statuując system odpłatności za pobyt w DPS nie wiąże obowiązku ponoszenia opłat za pensjonariusza z instytucją rodziny, rozumianą jako osoby spokrewnione lub niespokrewnione pozostające w faktycznym związku, wspólnie zamieszkujące i gospodarujące (art. 6 pkt 14 u.p.s.) czy z instytucją alimentacji, lecz konkretnie wskazuje kto (małżonek, zstępni, wstępni) i w jakiej kolejności zobowiązany jest do ponoszenia owych opłat. Oderwanie obowiązku ponoszenia owych opłat zarówno od elementów stanowiących o potrzebie wzajemnego wspierania się członków rodziny, jak i od świadczeń alimentacyjnych sprawia, że obowiązek ten może obciążać osoby, które tylko formalnie wypełniają dyspozycję art. 61 ust. 2 pkt 2 u.p.s., a z pensjonariuszem DPS nic ich nie łączy, w szczególności brak jest jakichkolwiek więzi społecznych uzasadniających potrzebę przyczyniania się do zaspokajania potrzeb umieszczonego w DPS. Automatyczne włączenie wszystkich takich osób do grona ponoszących odpowiedzialność finansową za pobyt w DPS i uzależnienie tej odpowiedzialności wyłącznie od wysokości uzyskiwanych dochodów, w niektórych sytuacjach byłoby niemożliwe do pogodzenia z dyrektywami demokratycznego państwa prawa (art. 2 Konstytucji R.P.).”.

Ten sam Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 3 marca 2020 r., II SA/Łd 956/19 wskazał, że treść normatywna art. 64 u.p.s wskazuje na uznaniowy charakter zwolnienia, co oznacza, że kontrolne kompetencje sądu ograniczone są do zbadania czy przy wydaniu decyzji nie doszło do przekroczenia granic swobodnego uznania, które nie może jednak oznaczać dowolności wyboru rozstrzygnięcia przez organ (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. III SA/Kr 1039/19). Organ rozpoznający prośbę o zwolnienie z odpłatności za pobyt w placówce, nie ma obowiązku przyznania zwolnienia, ale ma takie prawo. Fakultatywność orzeczenia o zwolnieniu z odpłatności zależna jest od sytuacji materialnej i rodzinnej osób zobowiązanych do opłat. Przypadki uprawniające do zwolnień zostały w przepisie wymienione jedynie przykładowo. Każdorazową decyzję rozstrzygającą o wniosku o przyznanie zwolnienia organ winien uzasadnić w sposób pozwalający prześledzić tok rozumowania organu i poznać kryteria podjęcia danej decyzji. Sądowa kontrola decyzji opartych na uznaniu administracyjnym polega na

sprawdzeniu, czy organ nie nadużył przyznanej mu przez ustawodawcę swobody orzekania w sprawie, czyniąc rozstrzygnięcie dowolnym (por. wyrok WSA w Białymstoku z dnia 11 kwietnia 2019 r., sygn. II SA/Bk 815/18).

W odniesieniu do przedmiotowych zagadnień niezwykle istotny jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r., sygn. III CZP 91/86, odnoszący się wprawdzie do alimentów, jednakże wprost wskazujący, że w razie rażąco niewłaściwego postępowania osoby uprawnionej do alimentów, budzącego powszechną dezaprobatę, dopuszczalne jest oddalenie powództwa w całości lub w części ze względu na zasady współżycia społecznego. SN podkreślił, że w praktyce zdarzają się przypadki rażącego naruszenia przez osobę uprawnioną do alimentacji zasad współżycia w rodzinie. (...) Rażąco niewłaściwe postępowanie uprawnionego może polegać między innymi na: a) zachowaniach godzących w życie i zdrowie członka rodziny, b) zachowaniach naruszających godność, dobre imię i inne dobra osobiste człowieka, c) zawinionym popadnięciu w niedostatek lub umyślnym wywołaniu sytuacji prowadzącej do żądania alimentów. Zawinione zachowania są powszechnie potępiane w społeczeństwie i nie można zakładać, ażeby osoba doznająca krzywdy w każdym przypadku mimo to zobowiązana była do świadczenia alimentów na rzecz osoby ją krzywdzącej, tylko dlatego, że obowiązek alimentacyjny wynika z pokrewieństwa, małżeństwa albo z innych więzów, z którymi ustawa łączy ten obowiązek. W kodeksie rodzinnym i opiekuńczym przewidziane zostały przypadki, w których ustawodawca uzależnia skutki prawne od zasad współżycia społecznego. W odniesieniu do pozostałych stosunków prawnorodzinnych istnieje możliwość odwołania się do klauzuli generalnej zawartej w art. 5 Kodeksu cywilnego.

Jak wynika z powyższego, sądy nie są zgodne co do interpretacji przepisów u.p.s. W orzecznictwie wskazuje się bowiem, że z jednej strony zasadą wyrażoną w u.p.s. jest zasada finansowania pomocy społecznej ze środków publicznych, oznaczająca, że państwo i samorządy terytorialne mają obowiązek wykonywania zadań pomocy społecznej oraz ponoszenia związanych z tym obciążeń finansowych, z drugiej zaś wskazuje się, że głównym powodem zastosowania zwolnienia z opłaty powinna być sytuacja materialna zobowiązanego i nie powinno ono nastąpić, jeżeli osoba jest w stanie płacić za pobyt w DPS. Jednocześnie podkreśla się, że art. 64 ust. 1 u.p.s.

przewiduje zwolnienie od obowiązku ponoszenia opłat za pobyt w DPS jedynie, gdy „występują uzasadnione okoliczności” i nawet jeśli organ ustali takie okoliczności to może przedmiotowego zwolnienia odmówić, ze względu na pełną uznaniowość decyzji. Orzecznictwo mówi także o tym, że w przepisach u.p.s. zawarta jest tzw. klauzula generalna, tj. odesłanie do okoliczności dotyczących osoby wnioskującej o zwolnienie, które podlegają wartościowaniu w kontekście uzasadnienia rezygnacji przez państwo z domagania się zwrotu wydatków poniesionych na pobyt w DPS, wskazując przy tym, że wydanie decyzji uwzględniającej wniosek o zwolnienie z opłaty za pobyt w DPS powinno następować w przypadku, gdy sytuacja zdrowotna, rodzinna, życiowa i losowa wnioskującego reprezentuje ładunek aksjologiczny, przełamujący jednak fiskalizm państwa.

Podstawową rolę w interpretacji obowiązujących przepisów mają zasady konstytucyjne. Jak wskazano m. in. w opracowaniu Biura Trybunału Konstytucyjnego pt. Proces prawotwórczy w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego (Warszawa, 2015) w doktrynie prawa wskazuje się, że z brzmienia art. 2 Konstytucji można odczytać trzy osobne zasady: państwa demokratycznego, państwa prawnego oraz państwa sprawiedliwego. Te połączone trzy zasady tworzą ogólniejszą i bardziej abstrakcyjną zasadę państwa demokratycznego, prawnego i sprawiedliwego, w której każda z trzech zasad cząstkowych musi być wyjaśniana w powiązaniu i z uwzględnieniem pozostałych. Konstytucja przyjęła model państwa, w którym sprawiedliwość społeczna jest celem urzeczywistnionym przez demokratyczne państwo prawne. Zasada sprawiedliwości społecznej w zestawieniu z art. 1 i 2 Konstytucji powinna być pojmowana jako czynnik prowadzący do sprawiedliwego wyważenia interesu ogółu (dobra wspólnego) i interesów jednostki (wyrok z 12 kwietnia 2000 r., K 8/98). Na gruncie art. 2 Konstytucji prawo do sprawiedliwego traktowania odnoszone do sfery stosunków objętych gwarancjami konstytucyjnymi, choćby ujętymi ogólnie, podlega szczególnej ochronie. Państwo ma obowiązek stać na straży sprawiedliwości społecznej poprzez zaniechanie stanowienia przepisów prawa, które stałyby w sprzeczności, bądź godziłyby w tę zasadę (wyrok z 24 kwietnia 2002 r., P 5/01). Sprawiedliwość społeczna wymaga trudnego w praktyce wyważenia interesów i oczekiwań potencjalnych adresatów świadczeń socjalnych z interesami tych, którzy je

w ostatecznym rozrachunku, przez płacenie podatków, finansują. Ogólne zasady wynikające z art. 2 Konstytucji powinny być przestrzegane szczególnie restryktywnie, gdy chodzi o akty prawne ograniczające wolności i prawa obywatelskie oraz nakładające obowiązki wobec państwa (wyrok z 20 listopada 2002 r., K 41/02), a także w odniesieniu do wolności i praw ekonomicznych, socjalnych i kulturalnych, wśród których znajduje się gwarantowane przez art. 68 ust. 1 Konstytucji prawo do ochrony zdrowia (wyrok z 7 stycznia 2004 r., K 14/03 i 8 grudnia 2009 r., K 7/08). Jak wskazuje M. Florczak-Wątor w komentarzu do art. 2 Konstytucji RP sprawiedliwość społeczna jest definiowana jako „dążenie do zachowania równowagi w stosunkach społecznych i powstrzymywanie się od kreowania nieusprawiedliwionych, niepopartych obiektywnymi wymogami i kryteriami przywilejów dla wybranych grup obywateli”, a także podkreśla się, że „sprawiedliwość społeczna jest celem, który ma urzeczywistniać demokratyczne państwo prawne. Nie jest demokratycznym państwem prawnym państwo, które nie realizuje idei sprawiedliwości” (TK–K 8/98). Sprawiedliwość społeczna wiąże się z zasadą równości, jednakże ma ona bardziej ogólny charakter (TK – K 34/02).

Przedmiotowych przepisów u.p.s. nie można również czytać w oderwaniu od zasad Kodeksu postępowania administracyjnego, który w art. 7 wskazuje, że w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Jak wskazuje P. Przybysz w Komentarzu do art. 7 k.p.a. przepis ten nakazuje organom administracji stanie na straży praworządności. Zasada legalizmu (praworządności) została wskazana także w art. 6, a ponowna wzmianka o niej w komentowanym przepisie wskazuje na ścisłe związki zasady legalizmu z zasadą prawdy obiektywnej oraz zasadą wyważania interesu społecznego i słusznego interesu obywateli. Komentatorzy podkreślają, że w art. 7 k.p.a. zostały zawarte zasady rzetelnej procedury, które muszą być respektowane w państwie prawa. Wywiedziona z ww. przepisu zasada ogólna prawdy obiektywnej ma wpływ na ukształtowanie całego postępowania administracyjnego. Jest ona naczelną zasadą postępowania, ma bowiem kapitalny wpływ na ukształtowanie całego postępowania,

a zwłaszcza na rozłożenie ciężaru dowodu w postępowaniu administracyjnym. Z zasady tej wynika obowiązek organu administracji publicznej wyczerpującego zbadania wszystkich okoliczności faktycznych związanych z określoną sprawą, aby w ten sposób stworzyć jej rzeczywisty obraz i uzyskać podstawę do trafnego zastosowania przepisu prawa. Realizacja zasady prawdy obiektywnej ma ścisły związek z realizacją zasady praworządności, bowiem prawidłowe ustalenie stanu faktycznego sprawy jest niezbędnym elementem prawidłowego zastosowania normy prawa materialnego. Takie ukształtowanie zasady ogólnej prawdy obiektywnej w pełni odpowiada funkcjom prawa procesowego administracyjnego, które nie są ograniczone wyłącznie do ochrony praw jednostki przy załatwianiu spraw indywidualnych w formie decyzji administracyjnej, ale też i ochroną interesu publicznego. W nawiązaniu do powyższego należy zatem zaznaczyć, że do obowiązków organu wynikających z zasady prawdy obiektywnej należy przede wszystkim ustalenie jakie okoliczności faktyczne mają znaczenie dla sprawy, ustalenie jakie dowody powinny zostać przeprowadzone w celu ustalenia stanu faktycznego, przeprowadzić dowody, które uznał za niezbędne dla ustalenia stanu faktycznego oraz dokonać oceny przeprowadzonych dowodów zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów.

Przepis art. 7 k.p.a. wprowadza także zasadę ogólną uwzględniania interesu społecznego i słusznego interesu obywatela, która nie określa hierarchii tych wartości ani też zasad rozstrzygania konfliktów między nimi. Jak podkreśla A. Wróbel w Komentarzu do art. 7 k.p.a. z punktu widzenia struktury i celów postępowania administracyjnego można przyjąć, że wymienione w tym artykule interesy są prawnie równorzędne, co oznacza, iż w procesie wykładni norm proceduralnych organ administracji publicznej nie może kierować się założoną *a priori* hierarchią tych interesów. W wyroku SN z 18.11.1993 r., III ARN 49/93, LEX nr 9595, stwierdzono, że „w państwie prawa nie ma miejsca dla mechanicznie i sztywno pojmowanej zasady nadrzędności interesu ogólnego nad interesem indywidualnym. Oznacza to, że w każdym przypadku działający organ ma obowiązek wskazać, o jaki interes ogólny (publiczny) chodzi, i udowodnić, iż on jest na tyle ważny i znaczący, że bezwzględnie wymaga ograniczenia uprawnień indywidualnych obywateli. Zarówno istnienie takiego interesu, jak i jego znaczenie, a także przesłanki powodujące konieczność przedłożenia

w konkretnym wypadku interesu publicznego nad indywidualny podlegać muszą zawsze wnikliwej kontroli instancyjnej i sądowej (...). Ogólnie można stwierdzić, iż powyższy przepis nakłada na organy prowadzące postępowanie obowiązek harmonizowania interesu publicznego i interesu indywidualnego, jeżeli są one w konkretnym przypadku ze sobą sprzeczne. W orzecznictwie sądowym wypowiedziano się na temat relacji między interesem społecznym a słusznym interesem strony w ten sposób, że uznawano w istocie dominację interesu społecznego nad słusznym interesem strony, np. w wyroku NSA z 18.01.1995 r., SA/Wr 1386/94, POP 1996/6, s. 181, w którym stwierdzono, że: „Granicą uwzględnienia w postępowaniu administracyjnym słusznego interesu strony (art. 7 k.p.a.) jest zaistnienie kolizji z interesem społecznym”. Autor wskazuje też, że zgodnie z wyrokiem NSA z dnia 25 stycznia 2007 r., I OSK 1800/06, LEX nr 320931, w razie wydania negatywnej dla strony decyzji opartej na uznaniu administracyjnym za udzieleniem ochrony interesowi społecznemu muszą przemawiać istotne przesłanki, wykluczające przyznanie tej ochrony stronie postępowania. Podkreślenia wymaga, że pojęcie interesu społecznego i słusznego interesu obywateli nie zostało ustawowo zdefiniowane. Są to klauzule generalne, których treść organ administracji publicznej ustala każdorazowo w toku stosowania prawa administracyjnego. Interes społeczny musi być zawsze uwzględniany w oparciu o stan faktyczny sprawy administracyjnej. Jest to kategoria zmienna w czasie i poszczególnych obszarach prawa administracyjnego. Interes społeczny może rozwarstwiać się na poszczególne kategorie np.: o interes ogólnonarodowy, o interes powiatu, gminy. Przez pojęcie słusznego interesu obywateli należy rozumieć nie tylko interes jednostki będącej stroną postępowania administracyjnego, lecz również podmiotów legitymujących się interesem faktycznym. Ochronie podlega tylko interes kwalifikowany (słuszny), który nie jest sprzeczny z prawem, ani zasadami współżycia społecznego. Organ administracji publicznej nie może z urzędu dawać pierwszeństwa interesowi społecznemu. Ma on obowiązek w toku postępowania określić i uwzględnić oba wskazane interesy. Podkreślić jednak należy, że organ administracji publicznej musi uwzględniać interes jednostki, gdyż podlega on szczególnej ochronie. W publikacji E. Komierzyńskiej i M. Zdyba pt. „Klauzula interesu publicznego w działaniach

administracji publicznej”¹ wskazano, że klauzula interesu publicznego jest konstrukcją normatywną, o charakterze generalnej klauzuli odsyłającej. Najogólniej rzecz ujmując, jest ona dyrektywą kierowaną do organów administracji publicznej, które swoje zadania powinny wykonywać w interesie publicznym. Klauzula interesu publicznego jest zaliczana do klauzul zasadniczych dla prawa administracyjnego, co nie oznacza przyznania absolutnego prymatu interesowi publicznemu w działaniach administracji publicznej. Należy pamiętać o odpowiednim ważeniu interesu publicznego interesem obywatela (interesem jednostki, interesem indywidualnym), istnieją bowiem określone, zasadnicze prawa człowieka, a nawet można spotkać poglądy, iż pojęcie interesu publicznego nabiera pełnej treści dopiero wtedy, gdy zostanie on zestawiony z prawem poszczególnej jednostki. Na specyficzny związek relacji interes jednostki – interes publiczny (społeczny) z zasadami prawa zwraca uwagę M. Zdyb. Zauważa on, że „pojęcie interesu publicznego nabiera pełnej treści dopiero przez zestawienie z prawem poszczególnej jednostki, jako namiastki wszelkiej społeczności”². Jego zdaniem ewentualną dysharmonię, a nawet konflikt między tymi interesami, należy rozwiązać przede wszystkim z zastosowaniem zasad postępowania administracyjnego. Autor ten zdecydowanie stwierdza, że „wszelkie relacje w stosunkach publicznoprawnych powinny być kształtowane w ten sposób, aby uwzględniały kwintesencję interesów prawnych ucieleśnionych w godności człowieka oraz interes publiczny, a zwłaszcza jego najpełniejsze wcielenie, tj. dobro wspólne”. Ponadto W. J. Wołpiuk twierdzi wyraźnie, że realizacja interesu publicznego (jako wartości konstytucyjnej) nie stanowi legitymacji do naruszania innych wartości i zasad³. W publikacji tej wskazuje się także, że ważny interes publiczny może być podstawą do dokonania różnego rodzaju ograniczeń uzasadnionych ważnym interesem publicznym, a także ze względu na potrzebę ochrony moralności publicznej, ochrony środowiska czy konieczność ochrony innych praw i wolności konstytucyjnie chronionych. Trzeba jednak mieć na uwadze, iż zgodnie z ukształtowanym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, dla oceny,

¹ <https://journals.umcs.pl/g/article/view/2595>

² M. Zdyb, Interes jednostki a interes publiczny (społeczny). Konflikt interesów, „Annales UMCS. Sectio G” 1993, Vol. 40, s. 307. Zob. też: idem, Interes publiczny w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, [w:] Pojęcie interesu w naukach prawnych..., s. 205 i n.; idem, Prawny interes jednostki w sferze materialnego prawa administracyjnego, Lublin 1991.

³ W. J. Wołpiuk, Dobro wspólne a interes publiczny, „Zeszyty Naukowe Wyższej Szkoły Informatyki, Zarządzania i Administracji w Warszawie” 2006, z. 1, s. 22.

czy doszło do naruszenia zasady proporcjonalności (zakazu nadmiernej ingerencji) niezbędne jest udzielenie odpowiedzi na trzy pytania: 1) czy wprowadzona regulacja ustawodawcza jest w stanie doprowadzić do zamierzonych przez nią skutków; 2) czy regulacja ta jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest powiązana; 3) czy efekty wprowadzanej regulacji pozostają w proporcji do ciężarów nakładanych przez nią na obywatela. Wyczerpującej odpowiedzi na tak sformułowane pytania udzielił Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 stycznia 1999 r., sygn. P. 2/98, OTK ZU 1999/1/1. TK wskazał w nim, że nie ulega wątpliwości, „iż spełnienie powyższych postulatów wymaga bliższej analizy w każdym konkretnym przypadku ograniczania prawa lub wolności, w szczególności przez skonfrontowanie wartości i dóbr chronionych daną regulacją z tymi, które w jej efekcie podlegają ograniczeniu, jak również przez ocenę metody realizacji ograniczenia”, a także podkreślił, że ocena spełnienia poszczególnych kryteriów składających się na zasadę zakazu nadmiernej (nieproporcjonalnej) ingerencji wymaga pewnego zrelatywizowania stosownie do charakteru poszczególnych praw i wolności jednostki. Autorzy ww. publikacji zwracają również uwagę na to, prawodawca nierzadko posługuje się pojęciem „ważny interes publiczny” w znaczeniu, które wskazuje na to, że w tego typu sytuacjach chodzi o interes państwa. W rzeczywistości może to oznaczać interesy państwa dedukowane przez konkretny organ administracji, natomiast w dalszej perspektywie przez osobę fizyczną (będącą) działającą jako organ administracji, a skoro organy administracji nie mają własnych interesów, to odczytywane przez nie treści traktuje się jako interes publiczny. Problem pojawia się wtedy, gdy administracja wyobcowuje się i zaczyna żyć własnym życiem, gdy aparat administracyjny w takich sytuacjach zacznie być utożsamiany z państwem. Przy takim podejściu – co wielokrotnie podkreślał M. Zdyb – słynna heglowska idea państwa jako nosiciela ogólności może przyjąć złowrogi sens (czego doświadczyliśmy w okresach triumfów europejskich totalitaryzmów) i prowadzić do wynaturzenia interesu publicznego⁴. Wskazano także, że należy przyjąć, że w każdym pojęciu niedookreślonym jest zawarte odesłanie do podstawowych wartości i zasad obowiązującego systemu prawnego.

⁴ Zob. M. Zdyb, Prawny interes jednostki..., s. 215; idem, Miejsce jednostki w porządku państwa. Państwo a jednostka, „Annales UMCS. Sectio G” 1992, Vol. 38; idem, Interes jednostki a interes publiczny.

W pojęciu interesu publicznego, tak jak w przypadku innych klauzul generalnych, znajduje się też odesłanie do aksjologicznych podstaw obowiązującego prawa i aksjologicznych fundamentów, na których opiera się system prawa pozytywnego w Polsce. Chodzi tu między innymi o odesłania do kluczowych wartości ogólnosystemowych i pozasystemowych oraz różnego rodzaju norm, reguł i zasad pozasystemowych (norm moralnych, zwyczajów, norm wiedzy, normatywów technicznych, zasad prakseologicznych itd.). Prawdliwość wykładni klauzul generalnych podlega kontroli sądowoadministracyjnej.

Nowelizacja k.p.a. z dnia 1 czerwca 2017 r. wprowadziła nową zasadę ogólną rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść strony zawartą w dodawanym art. 7a. Uzasadnieniem dla zasady ogólnej rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść strony było przekonanie, że zgodnie z wymogami konstytucyjnymi niejasne, niejednoznaczne przepisy prawa nie mogą być interpretowane na niekorzyść strony. W odmiennym przypadku państwo osiągałoby korzyści z wprowadzenia niejasnych przepisów, mogąc stosować je w taki sposób, który byłby najkorzystniejszy z punktu widzenia interesów państwa. Funkcją komentowanego przepisu jest zwiększenie ochrony praw strony przez ograniczenie negatywnych skutków nieprecyzyjnego formułowania przepisów prawa⁵. Zaznaczyć należy, że do 2017 r. zasada ta nie była prawnie uregulowana, choć znajdowała potwierdzenie w orzecznictwie oraz poglądach doktryny. Przykładowo NSA w wyroku z dnia 18 stycznia 1988 r., sygn. Akt III SA 964/87, wskazał, że „należałoby opowiedzieć się za stosowaniem w postępowaniu administracyjnym zakazu rozstrzygnięcia wątpliwości na niekorzyść strony. Zasada taka nie jest wprawdzie wyraźnie sformułowana w przepisach k.p.a., można jednak wyprowadzić ją z zasad: prawdy obiektywnej (art. 7 k.p.a.) i czynnego udziału strony w postępowaniu (art. 10 k.p.a.). W przedmiotowej kwestii wypowiedział się także WSA we Wrocławiu, który w wyroku z dnia 2 marca 2017r., sygn. Akt III SA/Wr 1185/16 wskazał, że „organ administracji, podejmując w indywidualnej sprawie decyzję w oparciu o uznanie administracyjne, ma obowiązek zgodnie z art. 7 k.p.a. wyważyć słuszny interes obywateli, w tym strony postępowania, i interes społeczny, co prowadzi do wniosku,

⁵ P. M. Przybysz. Komentarz do art.7(a) Kodeksu postępowania administracyjnego, 2017

że w przypadku gdy nie sprzeciwia się temu interes publiczny, organ powinien podjąć decyzję na korzyść strony postępowania...”. Zgodnie z art. 7a k.p.a. zasadę rozstrzygania wątpliwości na korzyść strony stosujemy jeśli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia. Jak wskazał Ł. Strzępek w publikacji pt. „O niektórych konsekwencjach stosowania zasady życzliwej interpretacji przepisów – refleksje na tle art. 7a Kodeksu postępowania administracyjnego”⁶ niektóre rozwiązania normatywne mają zmniejszyć zakres swobody organu przy rozstrzyganiu sprawy na rzecz działania zgodnego z interesem strony. Podkreślił, że uzasadnienia dla stosowania „życzliwej wykładni” dopatrywano się przede wszystkim w spoczywającym na organie obowiązku wyważania interesu społecznego i słusznego interesu obywatela, w tym ostatnim dostrzegając potrzebę orzekania, w miarę możliwości, z uwzględnieniem interesu strony. Wprowadzony ustawą z dnia 7 kwietnia 2017 r. przepis art. 7a k.p.a. ma w założeniu zapobiegać sytuacji, w której organ, dokonując analizy tekstu prawnego, uzyskuje niejednoznaczny rezultat i wybiera akurat tę wykładnię, która prowadzi do wydania rozstrzygnięcia niekorzystnego z punktu widzenia strony. Co istotne, regulacja ta znajdzie zastosowanie tylko wówczas, gdy przedmiotem postępowania będzie odebranie lub ograniczenie przysługujących stronie uprawnień, bądź też nałożenie na stronę obowiązków.

Jak wynika z powyższych rozważań, obowiązujące obecnie regulacje u.p.s. – w kontekście przywołanych zasad oraz braku spójności w linii orzeczniczej w sprawach związanych z obowiązkiem płacenia za pobyt krewnego w DPS – wymagają dalszych zmian uwzględniających również uzasadniony interes osób obowiązanych. W odpowiedzi na analogiczne postulaty prezentowane pod rządami ustawy w jej pierwotnym brzmieniu ustawodawca znowelizował art. 64 u.p.s. W dniu 4 października 2019 r. weszła w życie ustawa z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz ustawy o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. 1690) rozszerzająca katalog osób, które mogą ubiegać się o całkowite lub częściowe zwolnienie z odpłatności za pobyt mieszkańca w DPS. Do istniejącego wówczas w art. 64 katalogu

⁶ Roczniki Administracji i Prawa nr XVIII(2), s. 185-198

osób, które organ mógł zwolnić całkowicie lub częściowo z odpłatności dodano – w pkt 5 i 6 – możliwość ubiegania się o takie zwolnienie, jeśli osoba obowiązana do wnoszenia opłaty lub jej rodzic przebywała w rodzinie zastępczej, rodzinnym domu dziecka lub placówce opiekuńczo-wychowawczej, na podstawie orzeczenia sądu o ograniczeniu władzy rodzicielskiej osobie kierowanej do domu pomocy społecznej lub mieszkańcowi domu oraz osoba obowiązana do wnoszenia opłaty przedstawi wyrok sądu oddalający powództwo o alimenty na rzecz osoby kierowanej do domu pomocy społecznej lub mieszkańca domu. Zmieniono także art. 64a wskazując dodatkowo, że osobę obowiązana do wnoszenia opłaty za pobyt mieszkańca domu w DPS zwalnia się całkowicie z tej opłaty, na jej wniosek, pod warunkiem że przedstawi prawomocne orzeczenie sądu o prawomocne orzeczenie sądu o skazaniu za umyślne przestępstwo popełnione z użyciem przemocy na szkodę osoby obowiązanej do wnoszenia opłaty, jej małoletniego rodzeństwa lub jej rodzica. Przepisem dotyczącym zwolnień objęto także zstępnych osoby zwolnionej z opłaty za pobyt mieszkańca domu w DPS.

Jak zaznaczył Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. I OSK 1861/19, zmiany wprowadzane od 4 października 2019 r. wskazują, że ustawodawca dostrzega konieczność uwzględnienia przy nakładaniu obowiązku ponoszenia opłat za pobyt w domu pomocy społecznej relacji pomiędzy jego pensjonariuszem a osobą zobowiązaną. W wyroku przedmiotowym przywołano także wyrok NSA z dnia 23 października 2018 r., I OSK 2776/17, w którym wskazano, że NSA podziela stanowisko wyrażone przez sąd pierwszej instancji, iż powody, na które wskazują skarżący (postawa ojca wobec nich oraz brak wsparcia finansowego) mogą być brane pod uwagę przy wydawaniu uznaniowej decyzji w przedmiocie zwolnienia z opłaty.

Należy wyraźnie skonstatować, iż dotychczas wprowadzone w u.p.s. zmiany nie są wystarczające dla ochrony uzasadnionego interesu osób obowiązanych do ponoszenia opłaty i środków ich utrzymania przed żądaniem niezasługującym na uwzględnienie. Art. 64 u.p.s. przewiduje fakultatywne zwolnienie z opłaty, wskazując, że zwolnienie z opłaty może nastąpić „w szczególności jeżeli występują uzasadnione okoliczności, zwłaszcza długotrwała choroba, bezrobocie, niepełnosprawność, śmierć członka rodziny, straty materialne powstałe w wyniku klęski żywiołowej lub innych

zdarzeń losowych”. Oznacza to, że formułuje „podwójnie otwarty” katalog podstaw zwolnienia:

- wśród których wymienia wprost co do zasady tylko sytuacje skrajnego narażenia życia lub zdrowia zobowiązanego;
- co pozwala na niczym nieograniczoną swobodę rozstrzygnięcia o sytuacji finansowej i życiowej osoby zobowiązanej przez pracownika socjalnego.

Przyczyny (wskazane w szczególności i zwłaszcza) to:

- 1) ponoszenie już opłaty za innego pensjonariusza DPS;
- 2) ww. uzasadnione okoliczności;
- 3) utrzymywanie się z jednego świadczenia lub wynagrodzenia;
- 4) cięża zobowiązanego lub samotne wychowywanie dziecka;
- 5) ograniczenie władzy rodzicielskiej pensjonariuszowi DPS;
- 6) wyrok sądu oddalający powództwo o alimenty na rzecz pensjonariusza DPS.

Art. 64a u.p.s. przewiduje zaś obligatoryjne zwolnienie z opłaty w przypadku pozbawienia władzy rodzicielskiej pensjonariusza DPS oraz skazania pensjonariusza DPS za umyślne przestępstwo popełnione z użyciem przemocy na szkodę osoby obowiązanej do opłaty.

Podstawy zwolnienia nie stanowią wyraźnej przyczyny zwolnienia zobowiązanego z opłaty nawet wtedy, gdy pensjonariusz DPS (często tylko formalnie rodzic zobowiązanego) dopuszczał się wobec niego nadużyć (niestwierdzonych prawomocnym wyrokiem sądu jako przestępstwo z użyciem przemocy na szkodę zobowiązanego), zaniedbań lub w ogóle nie był w jego życiu obecny. Przewidziany wprost wśród ustawowych podstaw wyrok stwierdzający przestępstwo z użyciem przemocy i wyrok o pozbawieniu władzy rodzicielskiej abstrahuje od zawinionego działania „rodzica” pensjonariusza DPS na szkodę osoby zobowiązanej, np. sytuacji, gdy drugi z rodziców zobowiązanego w okresie jego małoletności, w związku z traumatycznym przebiegiem relacji z nim i z uwagi na dobro dziecka nie podejmuje starań o uzyskanie prawomocnego orzeczenia sądu karnego o przestępstwie znęcania się lub orzeczenia o pozbawieniu władzy rodzicielskiej, zamiast tego salwując się

z dzieckiem (dzisiaj zobowiązanych do ponoszenia opłaty) ucieczką z toksycznej, niszczącej relacji. W dalszej kolejności wyraźnie wskazane w art. 64a podstawy zwolnienia nie uwzględniają innych niż przestępstwo popełnione z użyciem przemocy na szkodę osoby obowiązanej czynów karalnych na szkodę małoletniego, np. przestępstwa niealimentacji (art. 209 kodeksu karnego).

Ustawa abstrahuje ponadto od braku jakichkolwiek więzi społecznych mogących uzasadnić ponoszenie zobowiązań finansowych pensjonariusza DPS, np. w sytuacji, gdy po rozwodzie rodziców ów pensjonariusz DPS nie utrzymuje kontaktów ze swoim dzieckiem, które następnie staje się osobą obowiązaną w świetle przepisów u.p.s.

Dane sprawozdawcze z działalności poszczególnych Powiatowych Centrów Pomocy Rodzinie obrazują skalę wydawanych decyzji w przedmiocie odpłatności za pobyt mieszkańca w DPS, pokazując jednocześnie, na których podmiotach obowiązanych do opłacenia pobytu głównie ciąży przedmiotowy obowiązek.

Jak wynika ze sprawozdania Warszawskiego Centrum Pomocy Rodzinie za 2020 r.⁷ najwięcej decyzji w 2020 r. wydano w sprawach odpłatności za pobyt w domach pomocy społecznej. Liczba tych decyzji wzrosła i wyniosła 3529, tj. o 467 więcej niż w 2019 r. Drugą pod względem liczebności wydanych decyzji kategorią były decyzje w sprawie skierowania i umieszczenia w domach pomocy społecznej, których było 822, czyli o 120 mniej niż w roku 2019.

Jednocześnie w roku 2020 złożono odwołania od 39 decyzji, co stanowi niespełna 0,7 % wszystkich wydanych w 2020 r. decyzji. W roku 2019 zaskarżono 1,2% decyzji, a zatem odnotowano spadek odwołań. Samorządowe Kolegium Odwoławcze do końca 2020 r. rozpatrzyło 31 spraw, w tym utrzymało w mocy 17 decyzji, 4 sprawy rozstrzygnięto w inny sposób (m.in. poprzez umorzenie postępowania, stwierdzenie uchybienia terminu, wydanie innego rozstrzygnięcia), uchyliło 10 i przekazało sprawy do ponownego rozpatrzenia. Najczęstszym powodem uchyleń decyzji było odmienne od powoływanego w uzasadnieniach decyzji WCPR orzecznictwo lub interpretacja przepisów przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze.

⁷ <http://bip.wcpr.pl/p.25.sprawozdania>

W roku 2020 r. przeprowadzono łącznie 119 spraw, czyli o 46 więcej niż w roku 2019. Zostało wydanych:

- 1) 62 decyzje o zwrocie (o 30 więcej niż w roku 2019) na łączną sumę 784 938,93 tj. o 609 980,12 zł więcej niż w roku poprzednim,
- 2) 18 decyzji o odstąpieniu od żądania zwrotu (więcej o 7) na łączną sumę 136 394,50 zł tj. o 71 300,63 zł więcej niż w roku 2019,
- 3) 6 decyzji w sprawie rozłożenia należności na raty (o 2 więcej niż w 2019),
- 4) 32 umorzenia postępowania w związku z wniesieniem opłaty przez dłużników tj. o 12 więcej na łączną kwotę 121 189,74 zł tj. o 96 430 65 zł więcej niż w 2019 r.

Dla przykładu ze sprawozdania dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Inowrocławiu z działalności Centrum w 2019 r.⁸ wynika, że Centrum wydało 348 decyzji dotyczących mieszkańców domów pomocy społecznej w tym:

- 1) 65 o umieszczeniu w domu pomocy społecznej;
- 2) 21 uchylających pobyt w domu pomocy społecznej;
- 3) 6 zmieniających pobyt w domu pomocy społecznej;
- 4) 6 odmownych;
- 5) 250 o ustaleniu odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej.

Ogółem budżety domów pomocy społecznej wyniosły 19 788 151,04 zł, a ich finansowanie odbywało się z:

- 1) dotacji celowej z budżetu państwa na realizację bieżących zadań własnych powiatu
- 2) w wysokości 8 290 185 zł;
- 3) odpłatności mieszkańców w wysokości 4 572 020,92 zł;
- 4) odpłatności gmin w wysokości 6 331 306,11 zł;
- 5) dotacji z PFRON w wysokości 80 000 zł;
- 6) środków własnych powiatu w wysokości 514 639,01 zł.

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w sprawozdaniu za 2019 r.⁹ opublikowało informację (tablica 3P-17) obrazującą liczbę mieszkańców DPS samorządów powiatowych przebywających w domach pomocy społecznej na podstawie

⁸ <http://www.pcpr-ino.pl/?sprawozdania,82>

⁹ <https://www.gov.pl/web/rodzina/statystyka-za-2019>

decyzji wydanej po dniu 1 stycznia 2004 r. - według form odpłatności - stan na dzień 21 grudnia 2019 r.

OGÓLEM	w tym:								
	wnoszący opłatę za pobyt bez dopłaty gminy				wnoszący opłatę za pobyt z dopłatą gminy				
	ogółem	w tym opłata wnoszona przez			ogółem	w tym opłata wnoszona przez			
		mieszkańca	członków rodziny	mieszkańca i członków rodziny		mieszkańca	członków rodziny	mieszkańca i członków rodziny	pełna odpłatność gminy
44 626	989	323	3	663	43 637	40 282	17	3 153	185

Jak wynika z powyżej przywołanych danych większość decyzji administracyjnych wydawanych przez PCPR dotyczy odpłatności za pobyt mieszkańca w DPS. Na podstawie tych decyzji przedmiotową opłatę ma uiszczać mieszkaniec i członkowie rodziny wspólnie.

Projektowane zmiany w ustawie o pomocy społecznej

Z przyczyn omówionych szczegółowo w poprzedniej części uzasadnienia projekt przewiduje wprowadzenie następujących zmian w art. 64 i 64a ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej:

1. Projekt uwzględnia w ramach przesłanek fakultatywnego wyłączenia obowiązku ponoszenia opłaty znajdujące się obecnie poza ustawową regulacją sytuacje, w których ponoszenie przez bliskich członków rodziny opłaty za pobyt krewnego w domu pomocy społecznej pozostaje w kolizji z zasadami współżycia społecznego z powodu rażącego naruszenia przez rodzica obowiązku alimentacyjnego względem dziecka lub innych obowiązków rodzinnych (vide m. in.: stanowisko RPO). Projektowana nowelizacja uwzględnia, iż dorosłe dzieci rodziców, którzy względem nich w sposób rażący zaniedbywali obowiązki rodzicielskie, doprowadzając tym do ustania więzi rodzinnych, zasługują na ochronę państwa i powinni zostać objęci możliwością zwolnienia z opłaty bez względu na ich sytuację materialną. Proponuje się

związku z tym dodanie nowej przesłanki mogącej wyłączyć obowiązek ponoszenia opłaty za pobyt pensjonariusza w DPS, tj. sytuację, w której osoba obowiązana do wnoszenia opłaty wykaże, w szczególności na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku, rażące naruszenie przez osobę kierowaną do domu pomocy społecznej lub mieszkańca domu obowiązkowo alimentacyjnego lub innych obowiązków rodzinnych względem osoby obowiązanej do wnoszenia opłaty, np. obowiązku opieki, wychowania, utrzymania, dbałości o rozwój (projektowany art. 64 pkt 7). Przepis ten umożliwi zatem osobie obowiązanej do ponoszenia opłaty uwolnienie się od obowiązku pokrywania kosztów przebywania pensjonariusza w DPS z powodu zawinionego przez tego pensjonariusza działania naruszającego więzi rodzinne mające ten obowiązek uzasadniać.

2. Jednocześnie w zakresie przesłanek obligatoryjnie wyłączających obowiązek odpłatności za pobyt członka rodziny w DPS proponuje się w art. 64a ustawy następujące zmiany.

- 1) Projekt zakłada rozszerzenie katalogu podstaw zwolnienia z opłaty o wszystkie przestępstwa umyślne ścigane z oskarżenia publicznego. Obecnie są to tylko przestępstwa z użyciem przemocy, co nie znajduje uzasadnienia, zważywszy na cel regulacji, którym jest wyłączenie obowiązku partycypowania w kosztów utrzymania pensjonariusza w DPS przez osobę pokrzywdzoną przestępstwem popełnionym przez tego pensjonariusza. Trudno uznać, ażeby zawężenie szkodliwych zachowań wymierzonych przeciwko osobie obowiązanej do ponoszenia opłaty za pobyt pensjonariusza w DPS tylko do przestępstw z użyciem przemocy (a tym samym pominięcie np. przestępstwa niealimentacji z art. 209 Kodeksu karnego) realizowało postulat sprawiedliwości społecznej.

- 2) Proponuje się ponadto wskazać, że podstawą wyłączenia obowiązku odpłatności za pobyt członka rodziny w DPS mogą być przestępstwa popełnione zarówno na szkodę osoby obowiązanej do wnoszenia opłaty, jej małoletniego rodzeństwa lub jej rodzica (które obecnie przewiduje przepis), ale również te, w których pokrzywdzonym jest dziecko tej osoby lub pełnoletnie, lecz nieporadne ze względu na wiek lub stan zdrowia rodzeństwo. Pominięcie w ww. katalogu osób bliskich osoby obowiązanej do

ponoszenia opłaty jej dzieci oraz nieporadnego ze względu na wiek lub stan zdrowia rodzeństwa nie znajduje uzasadnienia w świetle celu obowiązującej regulacji, dlatego projekt wprowadza w tym zakresie konieczną zmianę legislacyjną.

3) projekt przewiduje także uwzględnienie kwestii zatarcia skazania. Przepis w obecnym brzmieniu pomija instytucję zatarcia skazania (art. 106 k.k.), która wprowadza fikcję prawną polegającą na tym, że skazanie uważa się za niebyłe, czego skutkiem jest usunięcie wpisu o skazaniu z Krajowego Rejestru Karnego. Instytucja ta ma na celu eliminację trwałego charakteru negatywnych następstw skazania (a głównie efektu stygmatyzacji) i umożliwienie sprawcy powrotu do pełnoprawnego funkcjonowania w społeczeństwie. Skazanie zatarte nie może rodzić żadnych konsekwencji prawnych ani ograniczać praw osoby, której skazanie uległo zatarciu. Osoba taka może twierdzić, że nie była karana, a wszelkie informacje o jej karalności winny być usunięte z dokumentów, w których je zamieszczono. Zatarcie skazania może nastąpić z mocy prawa, na podstawie postanowienia sądu albo też na mocy aktu łaski Prezydenta RP (art. 139 Konstytucji RP). Z mocy prawa w grę wchodzi zatarcie w następujących przypadkach: 1) przy zmianie ustawy – jeśli według nowej ustawy czyn objęty wyrokiem nie jest już zabroniony pod groźbą kary (art. 4 § 4 k.k.); 2) po upływie 6 miesięcy od zakończenia okresu próby przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary (art. 76 § 1 k.k.); 3) po upływie określonego przez ustawę okresu od wykonania, uznania za wykonaną lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania (art. 107 § 1, 3, 4, 4a, 5, 6 k.k.); 4) w razie zwolnienia skazanego żołnierza od kary pozbawienia wolności (art. 336 § 5 k.k.). Przepis ustawy nieuwzględniający w obecnym brzmieniu ww. instytucji obarczony jest w tym zakresie istotną wadą prawną.

Projekt przewiduje, że w sprawach wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy stosuje się nowe przepisy.

Przewiduje się, że projektowana ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie podlega obowiązkowi przedstawienia właściwym instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji aktów prawnych, określonej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów projekt zostanie zamieszczony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

*Za zgodność pod względem prawnym,
legislacyjnym i redakcyjnym
Michał Frączkiewicz
Dyrektor Departamentu Prawnego
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów*